

אבא הרשקוביץ בארוחת-בוקר עם דני
— והיום זה ממש כיף!

ואישרו שהאבא ייגדל את הילדה. פיתאום אני מוצא עצמי עם ילד. הרי גשתי מאושר מאוד. לא הספקתי לדעת איך זה להיפך. גם התייחסתי אל זה בצורה הכי טיבעית.

בתי לא מכירה את האמא שלה. סיפרתי לה שאנשים מתחננים ומתגרשים, ופעם הילד נמצא אצל האמא ופעם אצל האבא. בתחילה גרנו עם ההורים, אחר-כך עברנו לדירה שכורה, קרוב אליהם. סדר היום שלי היה כזה: לוקח את הילדה לגן בבוקר, הולך לעבודה, ומחזיר אותה מהי מעון בארבע. אוכלים, מתקלחים, מתלבשים, יוצאים לטייל עד שבע בערב. מגיל חודשיים עד גיל ארבע עשינו כך יום-יום. זה היה כיף. נהגתי מכל רגע. יש הבדל גדול אם האשה מגדלת או אתה מגדל. כי האשה היא זו שתמיד תראה את החינוך הראשון של התינוק ואת הצעד הראשון. ואצלי — אני רואה את הצעד הראשון. את החינוך, את ההראייה בידים, ואת החינוך לים המלוחים. אתה לומד לאהוב את זה או לא לאהוב את זה. אתה קונה לה נעל עבור הצעד הראשון, ואתה אומר לעצמך: היום היה הצעד הראשון או, היא הפסיקה ללכת עם חיתולים, היום היא חייכה. ואת זה אתה לא מספר לחברים, ואתה צוחק, אתה מאושר — הבת שלך אומרת: „בוקר טוב אבא“. מילה ראשונה: „אבא, באבא“. אלוהים, איזה אושר!

אתה יוצא החוצה ורואה את כולם מדברים, מקשקשים ואתה חושב לעצמך: על מה הם מדברים? איזה דברים נפלאים יש בחיים, שהם בכלל לא מכירים אותם! אז זוהי הרגשה עילאית. כשהיתה תינוקת, הייתי מטייל איתה בעגלה, וזה היה נפלא. אתה הולך הולך ויש מישהו איתך, אתה לא צריך לצלצל לחבר או חברה. אתה מטייל איתה ומדבר אליה, ולא משנה בת כמה היא. חודש או עשרה חודשים. אתה מספר לה סיפורים, ובעצם אתה

רימתה אותי. היא גרושה והאבא חי. דני תבע להתגרש. עם הולדת הבת הם התיגרשו והוא שכר למען בית לחודש. לאחר חודש היא הפקידה בידי את הילדה לי שבוע, כדי שתוכל למצוא דירה חדשה.

יכול להיות קרוב אליה בכל השטחים. אני לא מבין למה המוסדות הסוציאליים לא נרתמים לעזור. יש הרבה גברים שמטפלים בילדים שלהם, וזה קשה. אז למה שהממשלה לא תכשיר מטפלות מיק-

מה שייכת האחריות ללא להיות משוחרר? בן-אדם צריך להיות משוחרר אצלו בראש. כשהילדים היו אצלה, הם היו הרבה יותר עצבניים. הגדול היה מאחר באופן קבוע לבית-הספר. עכשיו זה חלק מהיום שלו

..לאט-לאט גיליתי שאני אוהב את זה... אני מוצא עצמי חופר...

..היום אני מאמין שילדים מפריעים להגשמה אישית. הוא אני הפמיניסט!

..ופיתאום אתה קונה לה נעליים עבור הצעד הראשון, ואתה אומר לעצמך...

נמצא עם בן-אדם שהכי קשור אליך. לפני מים אני נדהם שכל זה קורה בעצם לי. ואני הוא זה שכשצועקים אבא, אז צריך

מאז נעלמה. דני מצא עצמו עם תינוקת בת שישה שבועות. מספר יצחקי:

צועיות לעניין הזה? הרי בארץ נורקים כספים לכל הכיוונים, וסתם. חברת-הכנסת, מה שמה, שולמית אלוני, מטפלת בדברים כאלה, לא? אז כמו שהיא עוזרת לנשים מוכות, כך היא צריכה להירתם ולעזור לגברים שנשארו עם הילדים. פעם ביקשתי מויצ'ו שישלחו מטפלת. הגיעו שתיים. הן לא שאלו כלל למה הילדים זקוקים. עוד לפני שאמר „שלום“, הן אמרו: „אנחנו רוצות 30,000 ל"י לחודש“. אמרתי להן: „סליחה, הדלת שם. שלום.“

איזה מין דבר זה? מה העניין, כסף? את באה לעבוד? בסדר, תקבלי כסף. אבל קודם תראי את הילדים, תראי את הבית, את האווירה. איך את מרגישה? גוח לך בבית? הילדים נחמדים? את יכולה ליצור קשר איתם? וזאת ישר באה ומציגה תנאים. כאילו היא מתעסקת כאן עם קופסת קרטון...

שתבוא מי שתבוא ותטען שהילדים מפריעים לה להגשמה אישית, היום אני לא מאמין בכך. מי שמיינסט כאן זה אני. אני מאמין שבן-אדם צריך שיהיה לו עניין, שיהיה אחראי למעשיו, שיעבוד, שיתקדם. מי שלא נושא באחריות הוא סתם כלום. או שלא יבלבלו לי במוח עם פמיניזם...

„רואים את

החרא בידים“

דני יצחקי הוא בן 29. בעל חברה להפצת מכשירי-חשמל. הוא מגדל את בתו אורנה בת החמש. סיפורו של דני הוא יוצא דופן — הוא נשא אשה שהציגה ל"סדר" אותו, לטענתו. כשהיכיר אותה ואת בנה, סיפרה לו שהיא אלמנת מילחמת יוסיכפ"ר. לאחר שלושה חודשים בישרה לו שהיא בהריון, ושאינה רוצה לעשות הפלה.

דני, שלא התכחש לאחריותו, נשא אותה לאשה. „הייתי או אחרי מילחמת יום-כיפור, והסיפור של האלמנות שלה עבד עלי מאוד. אחרי זמן מה התברר לי שהיא

לבוא עם תיק-אוכל וילקוט מסודרים. יום אחד אשתי באה ואמרה: „יש שני ילדים. אתה הורה ואני הורה, אני נמאס לי מזה. אני עובת!“

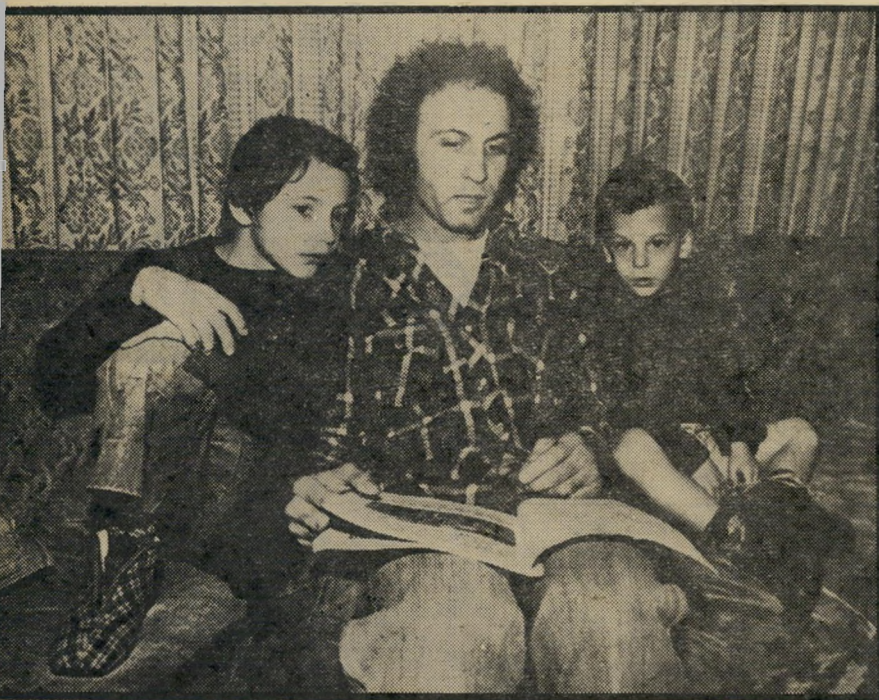
הבנתי שאין לי הרבה אפשרויות. אבל אני גם יודע שיום אחד היא תדפוק בדלת ותרצה אותם. ואני לא יודע מה אעשה. כעת יש לי חיים אישיים משלי, חיים מוסיקאליים וחיים עם הילדים. בהחלפה זה היה קצת מבולבל. ההופעות לא היו קבועות. הפרנסה לא היתה קבועה, ומאוד השתדלתי שבבית לא ירגישו בזה. עכשיו המצב השתנה לטובה — אני מתקדם לכיוון אחר, הפרנסה יותר קבועה. יש רוטינה של עבודה. כשהראש שלי נסתם, ואני לא יכול לעבוד, אני ממשל לכולנו להנאתי. יש לי סבלנות רבה, ואני תופר ומנקה את הבית. אני לוקח אותם לטייל וקורא להם סיפורים כשיש לי זמן.

הגדול עצמאי, אוהב לשחק בחוץ, והקטן אוהב לשחק עם עצמו. בשבתות אנחנו נמצאים הרבה יחד, וזה מאוד מקרב אותנו. הם עברו תקופה מאוד קשה. הגדול היה בן שמונה והקטן בן ארבע, כשהם הגיעו אלי. הסברתי להם שקשה לאמא שלהם לטפל בהם, ושהם יגורו אצלי.

הגדול גם מקבל נחמאות מהמורה. היא אומרת לו שהוא אהב אתה טוב מאז שהוא נמצא אצל אבא. קודם הוא ידע והרגיש שהוא מוזנח. הוא מראה לי את זה באותות חיבה — הוא מחבק אותי, והוא אומר שהוא אוהב אותי. יום אחד גם שרתי בבית-הספר שלו, וזה עשה לו טוב.

אבל לקח לו שנה וחצי להבין שזהו, שהוא גר פה. יש לו חדר משלו וצעצועים משלו. אני לא אגיד שאני כל הזמן נהנה. במצב יש הרבה בעיות. בסך-הכל, לטפל בילדים זה לא קל. אבל זו אחריות שאני לקחתי אותה על עצמי במועד. למרות המיגבלות שזה יוצר, יש לי תמורה באהבה וברגשות חמים.

אם אני מביא לפה נשים? יש הרבה נשים שבאות לכאן, אבל אין לי בעיה להביא אותן לכאן בגלל הילדים. הם יודעים שיש לי ידידות. אני התגרשתי כבר פעם, ואני לא מוצא כעת אשה שאני

אבא גבריאלוב עם ילדיו רון ואליב
„תמורה באהבה וברגשות...“

לענות „כן“. עדיין קשה לי, לפעמים, לקלוט זאת. שיש לי משהו שהיה כזה קטן ופיתאום הוא בן-אדם — הוא הולך, קונה, נוסע באוטובוס, מספר סיפורים ויודע לצאת מדברים, וזה שלך העניין הוה. אם יש לי תרעומת על האשה? אני ממש אוהב אותה בגלל זה!

אני לא יודע איפוא היא. רק יודע שהיא כל הזמן בנדודים. אני גם לא מחפש אותה. חיכיתי חודש, חודשיים, שלושה וארבעה. אחר-כך הלכתי לבית-המישפט וביקשתי שיוותרו לי על תשלום המזונות. הם שלחו עובדת סוציאלית שמצאה שהי ילדה גדלה טוב, או ביטלו לי את המזונות